

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců Mgr. Jana Kašpara a JUDr. Ing. Viery Horčicové v právní věci žalobce: **TAMATA sport s. r. o.** (dříve NIOSPORT s. r. o.), se sídlem Hroznová 495/6, Praha 1, IČ 62916769, zast. Mgr. Pavlem Prázným, advokátem, se sídlem Krakovská 22, Praha 1, proti žalovanému: **Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu**, se sídlem Štěpánská 28, Praha 1, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 7. 2010 čj. 9528/10-1300-105378

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí žalovaného uvedeného v záhlaví, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období prosinec 2006 vydanému dne 20.10. 2009 Finančním úřadem pro Prahu 3 pod č.j. 190276/09/003513108179, kterým byla žalobci dodatečně vyměřena daň z přidané hodnoty ve výši 475.000,- Kč a sdělena povinnost uhradit penále v částce 95.000,- Kč.

Žalobce v žalobě uvádí, že je reklamní agenturou, která se od svého založení v roce 1994 vyprofilovala ve velmi silnou společnost působící na reklamním trhu ve sféře reklamního a mediálního marketingu s důrazem na sportovní marketing. S ohledem na předmět činnosti a dále na charakter podnikání daňového subjektu připojuje ke každé faktuře, ke každé platbě i smlouvě, obrazovou dokumentaci předmětu plnění. Tyto podklady však nebyly správcem daně zohledněny a zmínka o jejich existenci se neobjevila ani v kontrolní zprávě.

Předmětem daného rozhodnutí je domněnka správce daně, že žalobce si zajišťoval veškerou činnost sám a nenajímal v souladu s uvedenými fakturami další subjekty, které prováděly montáž reklamních poutačů a předmětů. Skutečnost, že tyto reklamní poutače byly

nainstalovány, je potvrzena obrazovými důkazy. I z hlediska množství míst je zřejmé, že žalobce tuto činnost nevykonával sám. Tyto skutečnosti jsou potvrzeny výpovědí zástupce společnosti MEDINVEST.

Žalobce nesouhlasí s tím, že nedoložil dostatečné podklady k prokázání tvrzených skutečností. Při vyhledávací činnosti správce daně a v rámci podaného odvolání žalobce poukazoval na skutečnosti, které prokazovaly existenci zdanitelného plnění mezi žalobcem a společností MEDINVEST. Skutečnost, že se správce daně domnívá, že tomu tak nebylo, je pouhé tvrzení nezaložené na důkazních prostředcích. Správce daně nepostupoval v souladu s ustanovením § 31 zákona o správě daní a poplatků, neboť dle názoru daňového subjektu neúplně zjistil skutečnosti rozhodné pro uznání nároku na odpočet DPH. Skutečnost, že společnost MEDINVEST prováděla pro žalobce servisní a kontraktační činnost, byla prokázána z výsledku zástupce žalobce a dále z výsledků zástupce společnosti MEDINVEST. Tyto skutečnosti byly prokázány i existencí smlouvy a žalobce se nemůže ztotožnit s tvrzením žalovaného, že se jednalo o simulovaný právní úkon.

Správce daně nepřihlédl k řadě důkazů, které byly ze strany žalobce nebo společnosti MEDINVEST předloženy či navrhovány. O těchto důkazních prostředcích nebyl ze strany osob provádějících daňovou kontrolu pořízen zápis a nebylo k nim přihlédnuto.

Tvrzení žalovaného, že na jakékoliv vyjádření učiněné mimo protokol nelze brát zřetel, musí žalobce oponovat, neboť žalovaný je povinen hodnověrným způsobem posoudit veškeré tvrzení předložené účastníkem.

Žalobce dále odkazuje na čestné prohlášení statutárního zástupce společnosti MEDINVEST, kde prohlašuje, že v souladu se smlouvou o zajištění reklamy a propagace ze dne 1.6. 2005 zajišťoval dle smlouvy práce, za které fakturoval dopředu dohodnutou odměnu. Není tedy možné tvrdit, že společnost MEDINVEST nezajistila pro žalobce práce, které byly touto společností fakturovány. I při provedené kontrole bylo uvedeno mimo protokol, že se správce daně pouze domnívá, že provedené práce dle jednotlivých faktur nebyly provedeny. Jedná se však pouze o názor správce daně nepodložený žádnými důkazy. Rozhodné je především to, že existuje osoba dodavatele a odběratele, záznam o instalaci reklamních poutačů a že faktury byly řádně účtovány a zaplacený.

Žalobce pochopitelně nemůže garantovat uhrazení DPH jednotlivými smluvními partnery, pokud se tak nestalo, pak je toto jednoznačně porušení zákona a mělo by být postiženo, ale tento trest nemůže směřovat vůči žalobci.

Správce daně nepostupuje objektivně, neboť poukazuje na skutečnost, která se stala v roce 2004 a nesouvisí s vlastním případem. Žalobce se domnívá, že žalovaný by se měl zdržet komentářů o nedůvěryhodnosti žalobce, neboť při posuzování konkrétního případu je povinen postupovat „v souladu s určitou presumpcí“ a nenechat se ovlivnit předchozím rozhodnutím.

Žalovanému bylo předloženo čestné prohlášení zástupce společnosti MEDINVEST. Žalovaný však konstatuje, že dané prohlášení nemá dostatečnou důkazní hodnotu, neboť není podloženo dostatečnou dokumentací. Žalobce uvádí, že i v případě vykonávání subdodávek například ve stavebnictví není požadována například fotodokumentace, žalobce považuje toto za nadbytečné a stávající prokázání za dostatečné. Jednotlivé smlouvy s fotbalovými kluby měly doložit existenci smluvního vztahu mezi žalobcem a jednotlivými fotbalovými kluby a záznam měl doložit skutečnost, že rezervované reklamní plochy byly v souladu s vystavenými fakturami osazeny reklamními bannery, tedy faktury byly co do obsahu naplněny.

Žalobce dále odkazuje na § 31 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků a uvádí, že žalovaný při vyhodnocování důkazů nepřihlédl k řadě důkazů, které byly předloženy či

navrhovány. O těchto důkazních prostředcích nebyl ze strany osob provádějících daňovou kontrolu pořízen zápis a k těmto důkazním prostředkům nebylo přihlédnuto. Tvzení žalovaného, že žalobce měl požadovat uvedení jakékoliv skutečnosti do protokolu, považuje žalobce za alibistické, neboť žalovaný vyhodnocoval další doklady předložené žalovanému a ani o těchto dokladech není v zápisu zmínka nebo jsou uvedeny okrajově a neurčitě.

Žalovaný a správce daně se dále neztotožnili s jednotlivými postupy mezi žalobcem a společností MEDINVEST, a to i při vyhodnocování důkazů. Například poukazují na skutečnost, že společnost MEDINVEST neuzavřela předmětné smlouvy s jednotlivými kluby a tyto byly uzavřeny před uzavřením smlouvy mezi žalobcem a společností MEDINVEST. Je zřejmé, že společnost MEDINVEST navázala na již uzavřené smlouvy, proto žalobce uvedl, že žalobce je reklamní agenturou, která se mu od svého založení v roce 1994 vyprofilovala ve velmi silnou společnost působící na reklamním trhu ve sféře reklamního a mediálního marketingu s důrazem na sportovní marketing.

Žalobce proto považuje postup správních orgánů obou stupňů za zcela zmatečný, nesrozumitelný a nepřezkoumatelný, přičemž dále konstatuje, že se žalovaný nevypořádal s předloženými podklady a důkazy, že řadu důkazů nezohlednil a uplatněné důkazy nevyhodnotil správně.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že žalobce v žalobě užívá téměř shodnou argumentaci jako v podaném odvolání. Žalovaný zastává názor, že se hodnocením důkazních prostředků podrobně zabýval a své závěry uvedl srozumitelně do napadeného rozhodnutí. Byly hodnoceny svědecké výpovědi, čestná prohlášení, písemná i obrazová dokumentace, předložené smlouvy, a to i ve vzájemných souvislostech. Žalobce je sice s hodnocením důkazních prostředků nespokojen, a kdyby prováděl dokazování sám, došel by zřejmě k jiným závěrům, nicméně dokazování provádí správce daně. Ze spisového materiálu lze seznat, že daňové řízení proběhlo zcela standardně a závěry správce daně se opírají o spisový materiál. O konkrétních zdanitelných plněních nebyly předloženy žádné důkazní prostředky, které by mohly být osvědčeny jako důkazy o konkrétní činnosti společnosti MEDINVEST pro žalobce. To ovšem není vina správce daně, neboť povinnost prokazovat měl sám žalobce, jak k tomu byl v souladu s ustanovením § 31 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků vyzván. Správce daně není orgánem vyšetřovacím, který by měl za žalobce zjišťovat, jaké zdanitelné plnění, v jakém rozsahu a od jakého plátce měl ve skutečnosti přijmout.

K výtce žalobce, že žalovaný v napadeném rozhodnutí zmínil i tu skutečnost, že je mu způsob obchodního jednání žalobce znám z předchozích daňových řízení žalovaný uvedl, že toto skutečně v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí uvedl mimo konkrétní argumentaci k námitkám ohledně nezákonnosti, avšak jen pro úplnost. Stejně tak žalovaný v reakci na tvrzení žalobce, že neodpovídá za své dodavatele a jejich jednání, žalovaný uvedl, že žalobce si samozřejmě může vybrat, s kým bude spolupracovat, nicméně dále podotkl, že jak je žalovanému známo z předchozích daňových řízení, žalobce spolupracuje téměř výhradně s takovými „dodavateli“, kteří své daňové povinnosti vůči svému správci daně neplní. V předmětném období měl žalobce spolupracovat s panem S., který je pro svého správce daně nekontaktní, stejně jako vícero jím ovládaných firem, mezi které patří i MEDINVEST. Přes výše uvedené zkušenosti správce daně se žalobcem, které zcela jistě založily jeho pochybnosti, vedl u žalobce řádné důkazní řízení a bylo jen na žalobci, aby předložil takové konkrétní relevantní důkazní prostředky o přijetí zdanitelných plnění v deklarovaném předmětu a rozsahu od společností MEDINVEST, aby své tvrzení prokázal.

To se ale nestalo. Žalobce sice důkazní prostředky předkládal, ty byly řádně hodnoceny, ale na základě hodnocení nebyly shledány relevantními.

Tvrzení žalobce o tom, že nebylo přihlédnuto k řadě důkazů, je nekonkrétní. Žalovaný upozorňuje na skutečnost, že pokud by byla pravda, že správce daně nějaké důkazní prostředky odmítl, měl žalobce možnost je předložit i v průběhu odvolacího řízení žalovanému. Žádné nové důkazní prostředky ale předloženy ani navrhovány nebyly. Nepříliš konkrétní a srozumitelné námitky žalobce vztahující se k hodnocení důkazních prostředků žalovaný s odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí odmítá a má za to, že z odůvodnění rozhodnutí je zřejmé, že veškeré důkazní prostředky byly hodnoceny řádně a ve vzájemné souvislosti, včetně smluv s jednotlivými kluby.

Žalovaný závěrem uvádí, že námitky žalobce jsou povšechné a nekonkrétní, žádná řada důkazů, ke které bylo nebylo přihlédnuto, neexistuje. Žalobce neuvedl jediný konkrétní důkazní prostředek, který podle něj žalovaný nehodnotil, neuvedl jediný konkrétní důkazní prostředek, který chtěl předložit, ale správce daně nebo žalovaný ho odmítl přijmout. Žalobce pouze vyjadřuje svou nespokojenost s výsledkem dokazování. Důkazní řízení však řádně a vyčerpávajícím způsobem probíhalo, avšak jeho výsledkem nebylo prokázání přijetí zdanitelných plnění od společnosti části MEDINVEST, předmět a rozsah zdanitelných plnění, ani nebylo prokázáno, od koho ve skutečnosti měl žalobce zdanitelná plnění přijmout a zda vůbec byla z těchto plnění na výstupu odvedena daň a kým. Žalovaný neshledal, že by jeho rozhodnutí vykazovalo takové vady, aby mohlo být označeno jako zmatečné, nesrozumitelné a nepřezkoumatelné.

V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný nejprve popsal průběh daňového řízení, a to následujícím způsobem:

Odvoláním napadený dodatečný platební výměr byl vystaven na základě výsledků daňové kontroly, které předcházelo místní šetření uskutečněné na základě dožádání Finančního úřadu pro Prahu 6. Předmětem dožádání byla žádost o prošetření fakturace společnosti MEDINVEST v roce 2005 a 2006 žalobci. Správce daně provedl dne 26.9. 2008 u odvolatele místní šetření. Při tomto místním šetření žalobce předložil faktury přijaté od společností MEDINVEST, příjmové pokladní doklady, evidenci pro daňové účely a smlouvu o zajištění reklamy a propagace ze dne 1.6. 2005 a dodatek k této smlouvě ze dne 10.1. 2006. Ve zdaňovacím období prosinec 2006 se jednalo o celkem 8 faktur na celkovou částku základu daně 2,500.000,- Kč a celkovou výši 475.000,- Kč DPH.

Dne 16.10. 2008 byla žalobci doručena výzva podle § 31 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků k prokázání přijetí zdanitelných plnění od společnosti MEDINVEST, prokázání předmětu a rozsahu zdanitelných plnění a použití přijatých zdanitelných plnění pro uskutečnění ekonomické činnosti. Dne 7.1. 2009 se v sídle žalobce uskutečnilo místní šetření. Jednatel žalobce uvedl ke vzniku spolupráce se společností MEDINVEST to, že jednatel žalobce se seznámil s panem H. na tenisovém turnaji, kde byla domluvena vzájemná spolupráce v oblasti sportovního marketingu (zajišťování reklamních ploch, zprostředkování partnerů a podobně). K tomu uvedl, že pan H. je blízkým spolupracovníkem MEDINVEST a důležitou kontaktní osobou, která požívá všeobecnou důvěru ve sportovních kruzích. Jednatel žalobce uvedl, že jednal pouze s panem H. a s předsedou představenstva společnosti MEDINVEST se osobně nezná. Faktury vystavené společností MEDINVEST žalobce obdržel poštou anebo je osobně přinesl pan H.. Byl předložen přehled zpracovaných důkazních prostředků zahrnutých do časové osy, přičemž časová osa je dána jednotlivými fakturami přijatými od společností MEDINVEST. K předmětným dokladům byly předloženy v elektronické podobě záběry z jednotlivých stadionů, které by měly prokazovat umístění

bannerů reklamních partnerů žalobce. Dále byl přiložen rozpis Gambrinus ligy 2005/2006, podzim 2006 včetně rozpisu televizních utkání a partnerů umístěných na reklamních panelech při televizních přenosech. Dále jsou k dispozici videozáznamy z jednotlivých utkání. Jednatel žalobce navrhl jako důkazní prostředek provést výslechy svědků, a to předsedy představenstva MEDINVEST a pana V. H.. Dne 23.2. 2009 se uskutečnila svědecká výpověď pana V. H.. Ten uvedl, že zná jednatele žalobce, s nímž se před lety seznámil na sportovním klání. Zná společnost MEDINVEST a ví, že jejím jednatelem je pan S.. Svědek uvedl, že ve společnosti MEDINVEST žádnou pozici nezastává a nemá k ní žádný vztah, nevykonává pro ni žádnou činnost. K dotazu, co je mu známo o spolupráci mezi žalobcem a společností MEDINVEST, svědek uvedl, že před několika lety tyto společnosti zkontaktoval v oblasti spolupráce reklamní činnosti. Na dalším obchodě se nepodílel. Pro žalobce sám nic nezajišťoval. Na další otázku uvedl, že několikrát předával obálky sekretářce u žalobce, ale nepamatuje si, kdy je vezl poprvé a kdy naposledy.

Dne 26.3. 2009 vypovídal jako svědek pan P.S., předseda představenstva společnosti MEDINVEST. Pan S. odpověděl kladně na otázku, zda zná jednatele žalobce a zda společnost MEDINVEST se žalobcem spolupracovala. Tuto spolupráci popsal jako reklamní a propagační činnost pro společenské sportovní akce. Pronajímal reklamní plochy na stadionech a různých společenských akcích. Konkrétně spolupracoval s panem Č. (jednatelem žalobce), ale dále tam měli být i další lidé, se kterými spolupracoval. Plnění uvedená na fakturách zajišťoval jenom pan S. osobně, faktury vystavoval se svojí účetní a většinou je doručoval osobně do kanceláře žalobce. S panem H. se seznámil na fotbalovém stadionu a zná jej již delší dobu. Pan V. H. nezastával ve společnosti MEDINVEST žádnou funkci, ale dával tipy na společenské akce, které se měly uskutečňovat. K otázkám správce daně na jednotlivé faktury uvedl, že při umístění reklamních ploch na jednotlivých stadionech jednal s funkcionáři prvoligových klubů, na konkrétní reklamní a propagační činnost si již nepamatoval. Pokud šlo o reklamní a propagační činnost na stadionech Gambrinus fotbalové ligy, uvedl, že jednal s funkcionáři fotbalových klubů o zařazení reklamy žalobce a jeho partnerů na stadionech. Na otázky týkající se konkrétních zdanitelných plnění na fakturách vystavených v období března až prosince 2006 odpovídal svědek velmi obecně s odkazem na faktury, u jedné z faktur uvedl, že jednal pouze s panem H., u dalších faktur uvedl, že si konkrétní osobu nepamatuje. Plněním mělo být místo či prostor pro reklamu na stadionu, většinou viditelné místo vedle trávníku nebo na plot. Na otázku, proč společnost MEDINVEST vystavovala faktury s obecným textem, svědek odpověděl, že neví. Smlouvu o zajištění reklamy uzavřenou dne 1.6. 2005 svědek znal. Na otázku, jak byl naplněn článek II této smlouvy, svědek odpověděl, že bylo doporučeno žalobci, aby byl vidět na společenských akcích, aby byl slyšet v rozhlase, vidět v tisku a aby jeho logo bylo vidět na dresech. Jinak MEDINVEST kromě spolupráce s žalobcem v letech 2005 až 2006 nevykonával jinou činnost.

S ohledem na rozsah dokazovaných skutečností ukončil správce daně ověřování předmětných dokladů v rámci místního šetření a dne 26.3. 2009 zahájil u žalobce daňovou kontrolu.

V rámci zahájené kontroly převzal žalobce dne 8.4. 2009 výzvu, aby u předmětných dokladů vystavených společností MEDINVEST prokázal přijetí zdanitelných plnění od dodavatele uvedeného na fakturách, rozsah a předmět zdanitelného plnění, použití přijatého zdanitelného plnění pro uskutečnění ekonomické činnosti žalobce.

Žalobce navrhl jako důkazy protokol z místního šetření ze dne 7.1. 2009, svědeckou výpověď pana H. z 23.2. 2009 a pana S. ze dne 26.3. 2009. Kromě toho navrhl jako důkaz doplnění svědecké výpovědi k protokolu ze dne 26.3. 2009 panem S. a smlouvu o zajištění reklamy a propagace uzavřenou dne 1.6. 2005 mezi žalobcem a MEDINVEST, ve znění

dodatku ze dne 10.1. 2006. Dále navrhl provést důkaz dokumentací k jednotlivým akcím, která je soustředěna v sídle žalobce. Podle názoru žalobce je důkazní situace taková, že MEDINVEST daňové přiznání podal, uvedená zdanitelná plnění do něj zahrnul, smlouva mezi oběma subjekty byla řádně uzavřena a plnění proběhla, resp. díla byla zhotovena. Pokud tedy má správce daně pochybnosti, necht' je v souladu s § 31 odst. 8 zákona o správě daní a poplatků sdělí a prokáže.

Současně s tímto vyjádřením obdržel správce daně písemné doplnění svědecké výpovědi pana S.. Z něho vyplývá, že konkrétním plněním mělo být informování žalobce o tom, jaké sportovní akce se v krátkodobém a střednědobém výhledu chystají, doporučení, kterých akcí se má žalobce aktivně účastnit, tedy kde se očekává vyšší návštěvnost veřejnosti a účast významných osobností, celebrit a slavných sportovců, populárních umělců a podobně. Také bylo žalobci doporučováno, na koho se má obrátit, aby se mu podařilo sjednat spolupráci na konkrétní akci. Část propagace byla prováděna prostřednictvím kontaktů pana H., část pomocí kontaktů pana S. a dalších lidí. Dále uvedl konkrétní kluby, které byly MEDINVEST doporučeny, aby s nimi žalobce jednal. Pan S. uvedl, že pokud jde o fakturační podklady, vypracoval ceny podle odhadu, jakou měrou měla konkrétní akce oslovit veřejnost a zlepšit žalobci jeho dobré jméno. Opíral se o své zkušenosti a zvyklosti v daném odvětví, neboť pracoval s veličinami, které jsou obtížně měřitelné.

Následně žalobce navrhl jako důkaz dokumentaci prezentovanou za účasti pověřené osoby společnosti MEDINVEST, pana S.. Jednání ve věci doplnění důkazních prostředků se uskutečnilo v sídle žalobce dne 28.8. 2009 za účasti pana S.. Pan S. se u tohoto jednání vyjádřil jednotlivě k fakturám za předcházející zdaňovací období, k fakturám týkajícím se tohoto zdaňovacího období pouze uvedl, že to jsou akce reklamy a propagace první Gambrinus ligy, jak již uvedl při svědecké výpovědi dne 26.3. 2009. Závěrem pan S. odkázal na tuto výpověď a její doplnění ze dne 6.5. 2009.

Správce daně s výsledkem hodnocení důkazních prostředků seznámil žalobce při jednání, které se uskutečnilo dne 14.10. 2009. Téhož dne byla projednána a podepsána zpráva o kontrole. Na základě této zprávy o kontrole vystavil správce daně dodatečný platební výměr na daň z přidané hodnoty, kterým byla za zdaňovací období prosinec 2006 dodatečně vyměřena daň z přidané hodnoty ve výši 475.000,- Kč. K jednotlivým důkazním prostředkům žalovaný jako odvolací orgán uvedl následující hodnocení:

Předmětné faktury nebyly osvědčeny jako nezpochybnitelný důkaz přijetí zdanitelných plnění, neboť v průběhu daňového řízení nebylo prokázáno, že zdanitelné plnění poskytl plátcе na nich uvedený. Tomu nasvědčují i výpovědi osob, které měly být účastny na předmětných obchodních vztazích (viz dále). Na všech těchto dokladech je uveden předmět a rozsah zdanitelného plnění velmi obecně a ani po výzvě k prokázání nebyly předloženy takové důkazní prostředky, které by předmět a rozsah zdanitelných plnění dostatečně konkretizovaly a přijetí konkrétních zdanitelných plnění od MEDINVEST prokázaly.

Ke smlouvě o zajištění reklamy a propagaci ze dne 1.6. 2005, ve znění dodatku ze dne 10.1. 2006, žalovaný uvedl, že jde o formální dokument, o jehož plnění nebyly předloženy dostatečné důkazní prostředky, zejména nebyl předložen souhrnný projekt reklamního a propagačního zajištění aktivit objednatele, který měl být vypracován, schválen objednavatelem a postupně realizován, jak je uvedeno v článku II. smlouvy, nebylo doloženo žádné konkrétní zadání objednatele dle článku III. bod 1. Dodatek smlouvy ze dne 10.1. 2006 pouze stanovuje, že budou vyhotoveny a dodány reklamní panely na uvedené fotbalové stadiony. Není však konkretizováno, kolik panelů, jakých rozměrů, s jakou reklamou a po jakou dobu. Formálnosti této smlouvy nasvědčují i další důkazní prostředky (výpovědi svědků, viz dále).

Výdajové a příjmové pokladní doklady pouze dokumentují tok finančních prostředků, za důkaz o přijetí zdanitelných plnění od MEDINVEST je však přijmout nelze. Kromě toho jednatel žalobce uvedl, že pana S. osobně nezná, ten ale naopak vypověděl, že zná jednatele žalobce a konkrétně s ním spolupracoval, plnění pro něj zajišťoval osobně, faktury doručoval osobně do kanceláře žalobce. Jednatel žalobce k tomu uvedl, že faktury obdržel poštou nebo je nosil pan H., který to však popřel.

Důkazní prostředky předané dne 7.1. 2009 při místním šetření se k předmětným dokladům nevztahují ani časově ani předmětem plnění. Odvolací orgán nijak nezpochybňuje, že dle předložených rozpisů fotbalové ligy, opatřených poznámkou žalobce, ve kterém médiu byla která společnost prezentována, k prezentaci těchto firem při sportovních přenosech skutečně došlo. Předložené soupisy však nijak neprokazují, že by tuto službu pro žalobce, potažmo pro uvedené společnosti, zajistila společnost MEDINVEST. Žalobce je sám přitom dlouhodobě působící reklamní agenturou v oblasti sportu, zatímco MEDINVEST se dle výpisu z obchodního rejstříku reklamou vůbec zabývá.

Z vyjádření jednatele žalobce, pana Č., vyplynulo, že jednatel žalobce měl jednat pouze s panem H., předsedu představenstva MEDINVEST pana S. nezná. Pan S. naopak uvedl, že zná jednatele žalobce a jednal konkrétně s ním i s dalšími blíže neupřesněnými lidmi. Pan H. uvedl, že žádnou činnost pro MEDINVEST nevykonával, kromě prvotního zkontaktování obou firem a občasného předání obálky sekretářce žalobce. Na základě těchto vyjádření by bylo možno vyloučit spolupráci mezi MEDINVEST a žalobcem. Žalovaný k osobě pana S. uvádí, že jeho vyjádření jsou povětšinou nekonkrétní, neboť si na průběh konkrétních obchodů nepamatuje. Pokud již pan S. na některé otázky odpověděl, pak tyto odpovědi vzbuzují údiv a nelze jinak než usoudit, že odpovídal člověk, který se deklarovaných obchodů nijak nezúčastnil. K tomu uvádí odpověď při svědecké výpovědi ze dne 26.3. 2009, kdy pan S. na otázku, jakým způsobem byl naplněn článek II. smlouvy ze dne 1.6. 2005, uvedl, že bylo doporučeno odvolateli, aby byl vidět na společenských akcích, aby byl slyšet v rozhlase, vidět v tisku, aby jeho logo bylo vidět na dresech. K tomu žalovaný uvádí, že žalobce je reklamní agenturou, která působí dlouhodobě v oblasti reklamy na sportovních, ale i jiných akcích, přičemž prezentuje nejen sebe, ale i jiné firmy, a to různými způsoby a v různých médiích včetně televize. Takováto obecná doporučení by pro žalobce byla bezcenná. Žalovanému je známo z předchozích daňových řízení, že již před uzavřením této smlouvy se společností MEDINVEST postupoval žalobce stejným způsobem, přičemž předkládal faktury od jiných společností, jednak nekontaktních, případně takových, které svému správci daně neprokázaly uskutečnění zdanitelných plnění pro žalobce. Dále žalovaný poukázal na odpověď pana S. na otázku, co konkrétně MEDINVEST dělal, kdy svědek uvedl, že informoval žalobce, jaké sportovní akce se chystají, kterých se má účastnit, na koho se má obrátit, které konkrétní kluby mu byly doporučeny, aby s nimi jednal. Pan S. pak konkrétně jmenoval některé kluby, jak ale vyplynulo z dalších žalobcem předložených důkazních prostředků, žalobce uzavřel smlouvy o propagaci s různými kluby dříve, než smlouvu se společností MEDINVEST. Žalovaný proto hodnotí vyjádření pana S. jako nekonkrétní, informace, které měl poskytovat, jako bezcenné, fakturované služby, které měl pro žalobce vykonat, jako neprokázané.

Důkazní prostředky předložené v odvolacím řízení dne 22.2. 2010 (jedná se o tabulku televizních zápasů první Gambrinus ligy a CD, které obsahuje fotografie různých reklam při fotbalových zápasech, soupis nazvaný historie Gambrinus ligy obsahující výsledky fotbalových zápasů dle jednotlivých kol a přiložené CD nazvané jaro 2006 - 1. liga obsahující fotografie reklamních panelů umístěných na stadionech) svědčí o skutečnosti, že reklamní panely žalobcem uváděných společností byly na zápasech 1. Gambrinus ligy umístěny. Neprokazují však žádným způsobem přijetí zdanitelných plnění od MEDINVEST, ani rozsah

a předmět plnění uvedený na předmětných dokladech. Smlouvy o propagaci předané dne 22.2. 2010 jsou hodnoceny v dalším bodu samostatně.

Smlouvy o propagaci uzavřené mezi žalobcem a jednotlivými fotbalovými kluby nejsou kompletní a nijak z nich nevyplývá, že by jejich uzavření zprostředkoval pan S. nebo někdo jiný ze společnosti MEDINVEST. Některé smlouvy uzavřel žalobce ještě dříve, než smlouvu se společností MEDINVEST. Smlouvy proto nelze jako důkazní prostředek svědčící o přijetí zdanitelných plnění od MEDINVEST v rozsahu a předmětu dle předmětných dokladů osvědčit.

Z uvedených dokladů žalovaný dovodil, že deklarovaná plnění se zcela vymykají běžným obchodním podmínkám a logickému obchodování a žalobce vzhledem ke svému postavení silné společnosti působící na reklamním trhu měl a mohl vědět, že provádění fakturace je účelové s cílem získat odpočet daně z přidané hodnoty.

K jednotlivým odvolacím námitkám (které korespondují s námitkami žalobními) následně žalovaný uvedl toto:

Důkazní povinnost svědčí v daňovém řízení především daňovému subjektu a správce daně jej k předložení důkazních prostředků vyzýval. Pokud existují neúplně zjištěné skutečnosti, bylo na žalobci, aby předložil jednoznačné důkazní prostředky nebo alespoň navrhl jejich provedení. Jestliže žalobce dále uvádí, že nebylo přihlédnuto k řadě důkazů a nebyl o nich pořízen zápis, jedná se opět o povšechné a nekonkrétní tvrzení, se kterým se žalovaný nemůže konkrétně vypořádat. Z žádného protokolu není patrné, že by správce daně odmítl přijmout nějaký důkazní prostředek, že by odmítl navrhovaný důkazní prostředek provést nebo že by nějaký konkrétní důkazní prostředek správce daně vůbec nehodnotil. Námitky žalobce v tomto směru nebyly zaznamenány v žádném protokolu. Žalovaný proto tyto námitky chápe jako vyjádření generální nespokojenosti žalobce s výsledkem hodnocení důkazních prostředků.

Pokud je žalobce toho názoru, že správce daně měl za úkol prokazovat pochybnosti o účetnictví žalobce, žalovaný k tomu uvádí, že správce daně prováděl u žalobce místní šetření podle § 15 zákona o správě daní a poplatků a posléze z důvodu přetrvávajících pochybností vzniklých při tomto šetření zahájil u žalobce daňovou kontrolu. Správnost a pravdivost důkazních prostředků předložených žalobcem byla jejich hodnocením vyvrácena a tím zjištěn i nesoulad v účetnictví se skutečností. Žalovaný pro úplnost uvádí, že u žalobce probíhala vytýkáací řízení již v minulosti, například za zdaňovací období roku 2004 a při těchto daňových řízeních odvolatel neprokázal přijetí zdanitelných plnění od různých nekontaktních společností, přičemž měl jít o podobné reklamní akce mimo jiné i na stadionech.

Pokud jde o fotodokumentaci různých reklam na různých akcích, předání těchto důkazních prostředků bylo správcem daně zaznamenáno. Všechny tyto předložené důkazní prostředky byly hodnoceny a s jejich hodnocením byl odvolatel seznámen, v odvolacím řízení dne 29.3. 2010. Správce daně došel k závěru, že důkazní prostředky prokazují uskutečnění reklam na stadionech, nejsou však způsobilé prokázat přijetí zdanitelných plnění od společností MEDINVEST. Předmět a rozsah zdanitelných plnění je na předmětných dokladech uveden nekonkrétně a ani předseda představenstva MEDINVEST pan S. nedovedl předmět a rozsah zdanitelných plnění jakkoliv konkretizovat.

Úlohou správce daně není zjišťovat, jak se ve skutečnosti předmětné obchodní případy vykázané formálními doklady odehrály. Oproti tomu daňový subjekt je při kontrole povinen svá tvrzení doložit doklady podle § 16 odst. 2 písm. c) zákona o správě daní a poplatků a předložit důkazní prostředky prokazující správnost a pravdivost údajů na dokladech

uvedených. Správce daně v průběhu kontroly žalobce vyzýval k prokazování v souladu s ustanovením § 31 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků a předložené důkazní prostředky hodnotil v souladu s ustanovením § 2 odst. 3 zákona o správě daní a poplatků podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti, přitom přihlížel ke všemu, co v daňovém řízení vyšlo najevo. Pokud jde o hodnocení výpovědi pana S., ta byla hodnocena jako každý důkazní prostředek, stejně tak jako jeho písemné vyjádření. Výpověď tohoto svědka požadoval sám žalobce stejně tak jako výpověď pana H., se kterými měl žalobce o zdanitelných plněních od společností MEDINVEST jednat. Pan H. však uvedl, že se na obchodech nepodílel. Pan S. vypověděl, že plnění na fakturách zajišťoval sám osobně, nicméně na konkrétní otázky nedovedl odpovědět a celkově je jeho výpověď hodnocena jako nevěrohodná. Pan S. figuruje celkem v devíti společnostech, přičemž podle informace Finančního úřadu v Ústí nad Labem pan S. neprovozuje podnikání ani samostatnou výdělečnou činnost a na adrese svého pobytu se nezdržuje. Písemnosti nepřebírá a jsou doručovány veřejnou vyhláškou. Stejně tak je doručováno i společnostem, ve kterých pan S. figuruje. K výpovědi pana S. správce daně přikročil mimo jiné proto, že kromě předmětných dokladů, smluv a pokladních dokladů, nebyly předloženy žádné důkazy o přijetí konkrétních zdanitelných plnění od MEDINVEST. Odpovědi pana S. byly nekonkrétní, například časté „nevím“, „nepamatuji se“ nelze osvědčit jako důkaz o přijetí konkrétních zdanitelných plnění od MEDINVEST, přitom jak pan S. uvedl, v letech 2005 až 2006 neměla společnost MEDINVEST vykonávat jinou činnost než spolupráci s žalobcem.

K dodatečně doloženým důkazním prostředkům v odvolacím řízení žalovaný uvádí, že prokazují uskutečnění reklam na fotbalových stadionech, ale neprokazují přijetí zdanitelných plnění od dodavatele MEDINVEST. Zpochybněno není to, že na reklamních plochách byly nainstalovány reklamy, ale neprokázané zůstalo přijetí zdanitelných plnění od společností MEDINVEST. Obrazový záznam neprokazuje, jakým způsobem uskutečnění těchto reklam realizovala společnost MEDINVEST. Ani předseda představenstva MEDINVEST o realizaci nevypovídal a své tvrzení ničím nedoložil. Svědek pan S. při výsledku dne 26.3. 2009 nedokázal odpovědět na otázku, o jaké plnění se jedná na konkrétních fakturách a s kým jednal. Odpovědi byly obecné a neprokázaly předmět plnění na fakturách uvedený. Ani samotné čestné prohlášení, není-li podpořeno dalšími důkazními prostředky, neprokazuje uskutečnění zdanitelného plnění. Rovněž pokud jde o smlouvy s fotbalovými kluby, tyto doložené smlouvy dokládají možnost žalobce disponovat reklamními plochami na jednotlivých stadionech, ale nedokládají nic o tom, jakým způsobem se na této akci podílela společnost MEDINVEST.

K tvrzení žalobce, že při provedené kontrole bylo mimo protokol uvedeno, že se správce daně pouze domnívá, že provedené práce nebyly provedeny, ale nikde není uvedeno, že si je tím jist, žalovaný uvedl, že je v zájmu žalobce, aby veškerá vyjádření byla formulována a zapsána do protokolu o ústním jednání a aby na tom trval. Pokud jde o vyjádření mimo protokol, nemůže se jím žalovaný zabývat a ani k nim zaujmout stanovisko.

Samotná existence osoby dodavatele a odběratele, existence záznamu o instalaci reklamních poutačů, existence dokladů o uhrazení v hotovosti neprokazuje automaticky přijetí zdanitelných plnění od deklarovaného dodavatele ani rozsah a předmět plnění uvedený na dokladech. Kromě formálního tvrzení, kterým lze v podstatě tvrdit jakoukoliv skutečnost, nebyly předloženy takové důkazní prostředky, které by prokázaly faktické přijetí deklarovaných zdanitelných plnění od společností MEDINVEST dle předmětných dokladů.

K námitce, že žalobce nemůže být postihován za to, že jeho dodavatel případně neodvedl daň, žalovaný uvádí, že závěry správce daně vycházely jednoznačně z důkazů předložených, případně navržených žalobcem, nikoliv z informací získaných ve společnosti MEDINVEST. Důkazní břemeno spočívá výhradně na žalobci a bylo jen na něm, jaké

důkazní prostředky předloží nebo navrhne obstatat. Je zřejmé, že žalobce skutečně není zodpovědný za uhrazení daně z přidané hodnoty svým obchodním partnerem. Může však ovlivnit to, jakého obchodního partnera si zvolí. Žalovanému je známo z dřívějších daňových řízení u žalobce za rok 2004, že v obdobných obchodních případech spolupracoval právě jen s obchodními partnery, kteří nepodnikali transparentně, nebyli kontaktní, nebyli v té době plátcí DPH, případně vůbec nepodnikali. Rozhodnutí odvolacího orgánu v těchto případech obstálo i při soudním přezkumu (řízení pod spisovými značkami 11 Ca 3/2008, 11 Ca 4/2008, 11 Ca 2/2008, 7 Ca 362/2006). Tyto obchodní případy byly stejné povahy jako v předmětném zdaňovacím období, jen místo dřívějších nekontaktních partnerů měl žalobce v roce 2006 spolupracovat se společností MEDINVEST, která je pro správce daně rovněž nekontaktní (ke 3.11. 2009 zrušena s likvidací, od 14.5. 2010 v insolvenční).

Žalovaný závěrem uvedl, že na základě důkazního řízení nezbylo než konstatovat, že žalobce neprokázal přijetí zdanitelných plnění dle předmětných dokladů. Z důkazního řízení vyplynulo, že reklamní služby proběhly pouze formálně vystavením faktur a dalších listin jménem tohoto plátce. Nebylo prokázáno, že společnost MEDINVEST, za kterou měl obchody uskutečňovat výhradně pan S., jakýmkoliv způsobem s žalobcem komunikovala ve věci předmětných zdanitelných plnění. Jednatel žalobce uvedl, že s panem S. se osobně ani nezná. Předmět smlouvy o zajištění reklamy a propagace ze dne 1.6. 2005 ve znění dodatku tak mohl být stěží naplněn. Kdo ve skutečnosti reklamní služby pro žalobce zajistil, nebylo prokázáno, ale to není podstatné, podstatné v daňovém řízení bylo, že žalobce přijetí reklamních služeb od MEDINVEST v tvrzeném předmětu a rozsahu neprokázal. K tomu žalovaný uvádí, že zatímco žalobce je podle svého vlastního tvrzení reklamní agenturou, která se vyprofilovala ve velmi silnou společnost působící na reklamním trhu, společnost MEDINVEST nemá reklamní činnost dle výpisu z obchodního rejstříku vůbec v předmětu podnikání. Svědecká výpověď pana S. jen svědčí o tom, že MEDINVEST ve skutečnosti v této branži nepodniká a nemá potřebné informace o tom, co vlastně měl žalobci poskytovat a jak. Důvodem pro vyloučení předmětných dokladů z nároku na odpočet tedy byla skutečnost, že to byl sám žalobce, kdo neprokázal přijetí zdanitelných plnění uvedených na předmětných fakturách od daňového subjektu MEDINVEST.

Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. O věci přitom rozhodl bez jednání, neboť s tím oba účastníci řízení souhlasili, resp. nevyslovili ve stanovené lhůtě nesouhlas.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

V první řadě je třeba konstatovat (ve shodě s tím, co uvedl žalovaný ve vyjádření k žalobě), že žalobní body jsou formulovány převážně velmi obecně a nekonkrétně. Soud proto mohl žalobou napadené rozhodnutí přezkoumat jen v té míře, jak mu to umožňovala formulace jednotlivých žalobních bodů. Je proto třeba zdůraznit, že úkolem správního soudu není vyhledávat za žalobce možné procesní nebo hmotněprávní vady rozhodnutí správního orgánu či případy konkretizovat obecná tvrzení žalobce.

Dále pak je třeba zdůraznit, že podle § 31 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v přiznání, hlášení a vyúčtování nebo k jejichž průkazu byl správcem daně v průběhu daňového řízení vyzván. Je tedy primárně povinností žalobce, aby prokázal, že plnění uvedená na fakturách skutečně přijal a především to, že je fakticky uskutečnila právnická osoba, která tyto faktury vystavila. Je přitom výhradně na něm, jaké prostředky k prokázání těchto skutečností zvolí, nicméně

aktivita v tomto směru musí vycházet primárně od něj. Naproti tomu pokud správce daně důkazní prostředky předložené žalobcem jako důkaz neosvědčí, musí takový závěr přesvědčivě odůvodnit a vyložit, proč ten který konkrétní důkazní prostředek odmítl přijmout jako důkaz té které rozhodné skutečnosti.

Žalobce v žalobě tvrdí, že ke každé faktuře, platbě i smlouvě připojuje obrazovou dokumentaci předmětu plnění s tím, že tyto podklady nebyly správcem daně vůbec zohledněny. K tomu soud v první řadě konstatuje, že formulace takové námitky je do jisté míry zmatečná. V projednávané věci nejsou podstatné faktury vystavené žalobcem, ale faktury vystavené společností MEDINVEST na plnění, které mělo být žalobcem přijato, nikoli uskutečněno. Pokud tím snad žalobce míní, že nějaká dokumentace byla i přílohou faktur vystavených společností MEDINVEST, měl tuto dokumentaci správci daně předložit. Pokud tak snad učinil a správce daně odmítl takové přílohy založit do spisu a vůbec se jimi zabývat, měl žalobce vznést proti takovému postupu námitky, minimálně do protokolu o jednání, při němž k takovému jednání ze strany správce daně mělo dojít. Žádný protokol vyhotovený v průběhu daňového řízení však žádnou takovou námitku ze strany žalobce neobsahuje.

S žalobcem je třeba souhlasit, že předkládal řadu dokladů, kterými hodlal svá tvrzení uvedená v daňovém přiznání doložit, mj. také navrhoval výsledky svědků. Správce daně se každým tímto dokladem podrobně zabýval a podrobně také hodnotil svědecké výpovědi. Pokud jde o svědecké výpovědi, správce daně a následně žalovaný je vyhodnotil jako nedůvěryhodné, a to vzhledem k rozporům mezi tvrzeními svědků a žalobce, jakož i oběma svědky navzájem, ve vztahu k panu S. pak pro jeho nevěrohodnost svědčí i další skutečnosti (neschopnost vyjádřit se k řadě podstatných skutečností a zjevná neznalost samotné podstaty plnění, které měl pro žalobce prostřednictvím společnosti MEDINVEST uskutečnit). Vůči těmto konkrétním důvodům hodnocení jednotlivých svědků pak žalobce v žalobě nic konkrétního nenamítá, žádný konkrétní závěr žalovaného obsažený v žalobou napadeném rozhodnutí konkrétním způsobem nezpochybňuje. Toliko povšechně vyjádřená nespokojenost žalobce s výsledkem hodnocení důkazů přitom nemůže být pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Nelze tedy přijmout obecnou žalobní námitku, že potřebné skutečnosti byly prokázány „z výsledků zástupce žalobce a dále z výsledku zástupce společnosti MEDINVEST“.

Dále žalobce v žalobě uvádí, že musí oponovat tvrzení žalovaného, že nelze brát zřetel na jakékoli vyjádření učiněné mimo protokol, neboť „žalovaný je povinen hodnověrným způsobem posoudit veškeré tvrzení předložené účastníkem“. Tato žalobní námitka poněkud vytrhuje z kontextu způsob, jak se žalovaný vypořádal s příslušnou odvolací námitkou. Žalobce v odvolání poukazoval na tvrzení správce daně učiněná mimo protokol, podle nichž se údajně pracovníci správce daně měli domnívat, že práce dle faktur nebyly provedeny, avšak že si tím nejsou jisti. Na to žalovaný reagoval konstatováním, že na tvrzení neobsažená v příslušném protokolu nemůže brát zřetel a že žalobce měl na zaprotokolování tohoto vyjádření pracovníků správce daně trvat, považoval-li to za nutné.

Soud se ztotožňuje s tím, jak tuto odvolací námitku žalovaný vypořádal. Tvrdí-li žalobce existenci určitých skutečností, které se měly odehrát v průběhu úkonu v rámci daňového řízení, a které nejsou zachyceny v protokole o tomto úkonu, je předně jeho povinností k prokázání těchto skutečností alespoň navrhnout nějaké důkazní prostředky. V opačném případě skutečně nelze na takové tvrzení brát zřetel. Žalovaný tedy dostal své povinnosti „hodnověrným způsobem posoudit veškeré tvrzení předložené účastníkem“, neboť k citovanému tvrzení žalobce zaujal srozumitelné a jasně formulované stanovisko a odůvodnil, proč k němu nelze při rozhodování přihlídnout.

Nadto soud poznamenává, že i kdyby takový výrok pracovníci správce daně učinili, neshledává na něm nic závadného. Jak již bylo shora zdůrazněno, důkazní břemeno leží na straně žalobce, správce daně si tedy „nemusí být jist“, že se zdanitelné plnění neodehrálo tak, jak tvrdí daňový subjekt, postačuje, že daňový subjekt tuto skutečnost hodnověrným způsobem neprokáže (tj. například i tehdy, zůstane-li zcela nečinný).

Dovolává-li se žalobce v žalobě čestného prohlášení jednatele společnosti MEDINVEST, je třeba opětovně odkázat na to, že již žalovaný ve svém rozhodnutí srozumitelně uvedl, proč nelze toto čestné prohlášení přijmout jako dostatečný důkaz o tom, že se předmětná plnění uskutečnila tak, jak je na předmětných fakturách uvedeno. Vůči těmto závěrům pak žalobce v žalobě nic konkrétního nenamítá.

Žalobce se mylí, pokud se domnívá, že k uznání nároku na odpočet postačuje prokázání existence osoby dodavatele a odběratele, existence zdanitelného plnění a provedení úhrady za toto plnění. Další podstatnou skutečností, kterou je třeba prokázat, je totiž také fakt, že předmětné plnění uskutečnila skutečně osoba, která je jako dodavatel uvedena na fakturách (a následně že tato osoba je plátcem DPH). Právě tato skutečnost nebyla v řízení ze strany žalobce hodnověrně doložena, tj. to, že předmětná plnění byla uskutečněna právě společností MEDINVEST.

Neodvedení DPH dodavatelem žalobce pochopitelně není možno bez dalšího klást k tíži žalobci – nic takového se ovšem v daném případě nestalo. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí totiž nevyplyvá, že by tuto skutečnost správce daně a žalovaný vůbec zjišťovali a rozhodně tedy nebyla důvodem neuznání nároku na odpočet.

Soud pak neshledává žádnou vadu ani ve skutečnosti, že žalovaný v odůvodnění rozhodnutí poukázal na to, že za podobných skutkových okolností již v minulosti nebyl žalobci uznán nárok na odpočet daně z přidané hodnoty. Je jistě nutno souhlasit s tím, že sám tento fakt nemůže být bez dalšího důvodem k tomu, aby žalobci nebyl uznán nárok na odpočet v následujících zdaňovacích obdobích. Nic takového ovšem žalovaný neučinil, na fakt neuznání nároku na odpočet v předchozích zdaňovacích obdobích upozornil víceméně jen pro dokreslení a nečinil z tohoto faktu žádné apriorní závěry.

Pokud žalobce tvrdí, že žalovaný nepřihlédl k řadě důkazů, které byly ze strany žalobce nebo společnosti MEDINVEST předloženy či navrhovány, jde o tvrzení zcela obecné a naprosto nekonkrétní. Neuvádí-li žalobce, které konkrétní důkazy byly ze strany správce daně nebo žalovaného opomenuty, nelze se k takové námitce vyjádřit.

V závěru žaloby pak je obsažena námitka vztahující se k hodnocení předložených smluv s jednotlivými fotbalovými kluby. Žalovaný tyto smlouvy neosvědčil jako důkaz přijetí zdanitelného plnění s odůvodněním, že některé tyto smlouvy byly uzavřeny ještě dříve, než podle předložené smlouvy měla započít spolupráce žalobce se společností MEDINVEST a dále s odůvodněním, že z textu těchto smluv nijak neplyne, že by se na jejich zprostředkování podílela společnost MEDINVEST. Žalobce k tomu v žalobě namítá, že „je zřejmé, že společnost MEDINVEST navázala na již uzavřené smlouvy“. Z formulace této námitky ovšem není zcela zřejmé, jak má být tímto tvrzením zpochybněn závěr správce daně ohledně těchto smluv. Je třeba opětovně připomenout, že žalobci je vytýkáno, že neprokázal to, že předmětná plnění byla uskutečněna právě společností MEDINVEST. V případě těchto předložených smluv by tedy bylo zapotřebí prokázat, že společnost MEDINVEST jejich uzavření zprostředkovala či se na jejich uzavření jinak přímo nebo nepřímo podílela a jak. V samotném textu smluv však o společnosti MEDINVEST není žádná zmínka. Tvrzení žalobce, že společnost MEDINVEST na tyto smlouvy „navázala“ tedy nemá pro posouzení případu žádnou relevanci.

Soud neprováděl dokazování důkazními výsledkem svědků navrženými žalobcem v žalobě, neboť takové dokazování by nemohlo vést k jinému výsledku řízení. Žalobce jednak navrhuje svědeckou výpověď zástupce žalobce, pana H. a pana S.. Tyto osoby již vypovídaly v daňovém řízení, protokoly o jejich výpovědi má soud k dispozici a při svém rozhodování je pochopitelně hodnotil a bral v potaz. Žalobce v žalobě nijak nespecifikuje, z jakého důvodu by měla být jejich svědecká výpověď opakována. Žalobce nespecifikuje, ke kterým podstatným skutečnostem tito svědci dosud nebyli vyslechnuti, ač se tak stát mělo. Vzhledem k tomu, že zástupce žalobce byl provádění svědeckých výpovědí přítomen a mohl tedy klást svědkům doplňující otázky již v řízení před daňovými orgány, mohl sám dosáhnout toho, aby tuto svědkové vypovídali o všech okolnostech, které považoval žalobce za potřebné pro rozhodnutí. Soud tedy neshledal důvod k tomu, aby tyto důkazy provedené daňovými orgány zopakoval v řízení před soudem.

Žalobce dále navrhuje provést důkaz „výpovědi nebo prohlášením zástupců jednotlivých klubů o činnosti žalobce a společnosti MEDINVEST“. K tomu soud uvádí, že smyslem správního soudnictví je přezkoumat zákonnost postupu a rozhodnutí správního orgánu, správní soud tedy není primárně určen k tomu, aby sám zjišťoval skutkový stav a nalézal právo. Úkolem daňových orgánů v daném případě bylo posoudit, zda žalobce prokázal skutečnosti, které uváděl v daňovém přiznání, tj. zda unesl své důkazní břemeno. Soud přitom rozhoduje podle právního a skutkového stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí správního orgánu a jeho úkolem tedy je posoudit, zda správce daně a žalovaný správně zhodnotili důkazní prostředky, které měli k dispozici. Žalobce byl primárně povinen předložit nebo navrhnout důkazní prostředky k prokázání svých tvrzení v průběhu řízení před správními orgány. S hodnocením jednotlivých důkazů byl žalobce seznámen ještě dříve, než bylo vydáno žalobou napadené rozhodnutí. Žalobce tedy byl seznámen s tím, že žalovaný je toho názoru, že doposud předložené důkazy za dostačující nepovažuje (a tento názor obstál i v následném soudním přezkumu). Pokud tedy žalobce měl k dispozici další důkazní prostředky, měl je předložit nebo navrhnout dříve, než bylo žalobou napadené rozhodnutí vydáno. Svoji nedostatečnou aktivitu v průběhu daňového řízení nemůže nyní žalobce „dohánět“ v řízení před správním soudem. Opačný přístup by zcela popíral koncepci správního soudnictví jako instituce přezkumné.

Nad rámec shora uvedeného pak soud považuje za nutné zdůraznit ještě další fakta vyplývající ze spisového materiálu. Ze smlouvy, na jejímž základě byly předmětné faktury vyhotoveny, především vyplývá, že společnost MEDINVEST měla „vypracovat a po schválení objednavatelem postupně realizovat souhrnný projekt reklamního a propagačního zajištění aktivit objednatele“. Žádný takový projekt však nebyl ze strany žalobce v daňovém řízení předložen a již sám tento fakt zavdává důvodné pochybnosti o faktickém uskutečnění formálně deklarovaných plnění na základě této smlouvy. Ani jednatel společnosti MEDINVEST nebyl schopen srozumitelně uvést, v čem přesně měla jeho činnost spočívat, ačkoli za ni vyinkasoval mnohasettisícové částky a veškerou tuto činnost měl vykonávat osobně. Představa, že by renomovaná reklamní agentura (za niž se žalobce opakovaně deklaruje), zaplatila takto vysoké částky za doporučení, „že má být vidět“, se i soudu jeví ve shodě s žalovaným jako zcela absurdní a věrohodnost svědecké výpovědi pana S. takové vyjádření snižuje prakticky na nulu.

Vzhledem ke shora uvedenému soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 14. června 2012

Mgr. Jana Brothánková, v.r.
předsedkyně senátu